

OH TERRA DE L'ESPIGA I DE LA BRANCA

Oh terra de l'espiga i de la branca,
del sol ardent, de la grisa olivera,
de l'ametller florit i d'aquesta era
clapejada de lluna en la nit blanca.

He retornar al lloc de la infantesa,
amb les mans tèbies mentre el cor glatia
i els peus balbs trepitjaven melangia
per les onades dels records empesa.

L'espiga jove es batia del blat
que la dalla segà tot just daurat.
Ala d'ocell que vincla tiges tendres.

No et moris mai, oh dolc carrer empedrar!
Dessota els porxos revifen les cendres
i unes petjades que el temps ha esborrat.

Rosa Fabregat